

Ma và Chuột và Sao Khuê

Sao Khuê

Sao Khuê không sợ ma. Những cái mà quý bà sợ dường như Sao Khuê không sợ. Mới thấy con chuột nhỏ xíu nhất là to đùng như chuột cống, chuột chù là quý bà rú lên rồi co vội căng lên ghế. Sao Khuê nhớ hồi học đệ nhị Gia Long mà tức cười. Có con chuột xíu bò ngang, thế là cả lớp kêu la rầm trời, bao nhiêu cái căng thu hồi, con tim lại cũng rồi bời như chân. Cả lớp la, thầy giáo lớp bên chạy sang, lắc đầu!

Di cư vào Nam từ một làng nhỏ nên gia đình Sao Khuê mất sạch sành sanh: nhà cửa, ruộng vườn, đất đai, mồ mã tổ tiên v.v... Vào Nam, ba mẹ Sao Khuê thuê nhà rồi mua luôn ở hóc bà Tó, tận ngã tư Cây Quéo (Sao Khuê tìm hoài không thấy cây nào quéo hết). Một tối, Sao Khuê đọc báo trên gác xép, tờ báo tuột tay, bay xuống. Sao Khuê cũng tuột cầu thang xuống lượm, việc chỉ trong chớp mắt thế mà có con chuột đã chạy ra giành đọc, liền cắn vào tay Sao Khuê. Chích một cái. Đau. Nhưng đau hơn là sau đó trong 14 ngày Sao Khuê phải trình diện ở viện Pasteur để chủng ngừa. Chủng ngừa đại được chích chung quanh bụng như chích insuline vậy đó (chích nhiều thuốc đại hèn chi Sao Khuê đại). Sao Khuê là khách thường xuyên của viện Pasteur vì sau đó, chả hiểu đại hạn tử vì có gì mà Sao Khuê còn bị chó quen cắn!

Khoảng 10 năm sau nhà Sao Khuê dọn về một hóc khác, thăm thẳm hơn là đường... Vạn Kiếp. Nhà nằm trong khu vườn rộng có tre, có trúc, có cây cao bóng mát và dĩ nhiên có chuột. Nhiều chuột, toàn chuột cống rất bụi và ... Sao Khuê thì học thi quanh năm nên thức khuya. Để ánh đèn không làm ba ngủ phòng kè bên chói mắt, Sao Khuê rút xuống bếp học bài. Đêm khuya tĩnh mịch, chỉ còn tiếng côn trùng rí rả, Sao Khuê yên tĩnh nhét bài vào cái đầu hay lang thang.... Kia, hấn bò ra, to và mập ú nụ. Chuyện, thức ăn đầy ra trong cống nổi (nổi vì xóm nhà lá, chính phủ chưa đào cống tới, chưa có ống nước, chúng tôi dùng nước giếng). Hấn mập và đen. Hấn khựng lại. Hấn nhìn Sao Khuê. Hấn nghĩ Sao Khuê là đối thủ cạnh tranh của hấn. Hấn đen thù lù. Hấn xấu hoắc. Hấn dương mắt nghinh Sao Khuê. Từng bị chuột cắn nên Sao Khuê nghinh lại hấn. Hấn quay vào....Hừ, hấn lại bò ra. Sao Khuê bực mình, đứng dậy lấy cây chổi đuổi. Hấn trốn vào rồi hấn lại bò ra...

Hôm sau có con chuột nhất, hấn định cắn chân Sao Khuê. Còn lâu Sao Khuê mới chịu thua. Sao Khuê kiểm soát chổi đập. Hấn chạy vào rồi lại chạy ra, tính cắn Sao Khuê. Tức mình, Sao Khuê rượt theo, đập lia lịa... Đêm đó và những đêm tiếp theo, hấn hay bà con dòng họ nhà hấn theo Sao Khuê vào tận giường. Hấn cắn mừng, chui vào giường tính cắn Sao Khuê. Lại đập, nhỏ em ngủ bên rúm người lại. Hấn không bị đập chết và tiếp tục quấy rầy thêm nhiều đêm đến khi thấy hấn Sao Khuê đành ngó lơ vì nghĩ hấn thành tinh rồi, còn lâu mình mới là đối thủ và rồi thì hấn để Sao Khuê yên. Lại một điều là trong thời gian này ba Sao Khuê gặp rắc rối, những kẻ tiểu nhân muốn giành chức tìm cách đẩy ba Sao Khuê về dạy tại Saigon. Từ đó thấy chuột Sao Khuê cũng...âu yếm ngó lại và Sao Khuê lo học bài, rút căng lên divan để không bị hấn cắn. Hấn ra vào thông thả.... Dần dần một con, rồi lát sau một con. Chúng coi như nhà chúng, tự do ra vào.

Sang Canada thì Sao Khuê không nhường chuột nữa. Do bỏ vải thức ăn vật khi xem phim dưới basement, chuột theo ống cống bò vào, Sao Khuê phải mua bẫy mà giết. Một lần người thuê nhà bê bối, để thức ăn dư qua đêm khiến con chuột nhất vào, khi hết thức ăn, nó ở lại gặm gặm hết cuốn niên giám điện thoại to hơn quyển tự điển để tránh lạnh! Có một loại bẫy chuột, không làm chuột chết mà giữ nó dính cứng lại trên tấm bìa khi chuột bò vào ăn fromage dán trên bẫy khiến chuột không ra được. Chuột rất sợ hãi, rít lên tiếng báo động và sau đó họ hàng nhà chúng không dám hé lánh một thời gian dài. Tóm lại quý vị không muốn có chuột thì đừng để vương vải thức ăn qua đêm trong nhà, cống cần đậy kín hay nuôi con meo meo là chuột chạy nhưng đừng cho mèo trèo cây cau, gặp mắm muối chuột giỗ cha chú mèo nhé.

Nhưng... năm nay, 2020 là năm con chuột. Từ đầu năm đến nay, mười tháng qua mà bà cô Vít vẫn hoành hành. Năm nay là năm con chuột chù, nhân loại khốn đốn, khốn khổ và chưa biết tương lai đi về đâu... Coi chừng! Có chuột! Sao Khuê biết ngay mà, các mợ nhanh chóng tự động rút căng lên ngồi theo thể nước lụt như đang lũ lụt ở miền Trung. Có mợ đang xem phim cạnh chàng đã vội lợi dụng tình thế:

- Anh ơi! Em sợ ...

Nào, các mợ muốn sợ thì tắt phim nghe truyện ma. Không phải truyện bịa mà là truyện ma nhà Sao Khuê.

Khi dọn về cây Quáo, hàng xóm hù là nhà có một thiếu nữ từng treo cổ tự tử. Sao Khuê liếc nhìn, cái móng thấp chùn, không chết nổi đầu nhưng qua khỏi dãy nhà 10 căn mà Sao Khuê ở, là một cái nghĩa địa cũ. Nghĩa địa này xưa lắm rồi, chưa hề có ai đến thăm mộ nên những bụi sả và hoa ti gôn mọc dại um sùm. Người ta dựng nhà chung quanh nghĩa địa. Người ta sống chung với ma nên chẳng có ai buồn sợ ma nữa. Tuy vậy ban đêm mà phải đi ngang nghĩa địa cũng lạnh xương sống, hai tay cũng phải bắt ấn để ma khỏi dẫu vào bụi rậm. Một tối, mẹ sai đi rót nước. Sao Khuê ghé mắt nhìn qua khe cửa nhà bếp và tay thì với contact bật đèn:

- Á a a!

Sao Khuê hét to. Qua khe cửa, trước ống lò là một cụ tóc bạc đang khều than! Minh hoa mắt? Sao Khuê nhìn lại thì thấy không còn ai. Là nhĩ? Hay ông ngoại về? ông ngoại mới mất trước khi di cư, chưa được hai năm. Nghĩ vậy nên Sao Khuê bình tĩnh mở đèn, rót nước cho mẹ nhưng tới giờ Sao Khuê vẫn nhớ rõ hình ảnh đêm đó và không hiểu là ông ngoại hay ông Táo ngồi đó... Có lẽ vì cứng bóng vía nên từ đó Sao Khuê không còn thấy ...ma cho đến khi Sao Khuê lấy chồng. Mẹ chồng mua căn nhà lầu đúc dở dang gần trường đua Phú Thọ tính mở nhà thuốc. Nhà đúc, rộng và dài, có gác lửng bê tông, chỗ vợ chồng Sao Khuê và mẹ con bà người làm ngủ, có cầu thang lên sân thượng. Chủ cũ tính

lên lầu nên còn để dở dang. Một hôm, khoảng 10 giờ sáng, Sao Khuê, sau khi đưa bình sữa cho con bú, quay lại lau bàn thì thoáng thấy sau lưng có bóng người đàn ông trẻ lên cầu thang để lên sân thượng. Nhà có hai người đàn ông đi làm hết mà sao lại có đàn ông vào nhà?

Chết thật! dưới nhà lại quên kéo cửa sắt rồi.

Sao Khuê lao xuống dưới thấy cửa sắt vẫn đóng nên chạy vội ngược lại lên sân thượng. Trống trơn, không có một ai. Sao Khuê nghĩ mình hoa mắt. Tuần sau, dẫn con sang chơi với chị bạn ở xê xê đổi diện thì được biết căn nhà này trước là tiệm cơm, khi có một vụ cãi vã xảy ra thì có một người lính đã bị bắn chết trong tiệm và ông về hoài. À, Sao Khuê nghĩ, chắc là ông lính này hiện về nên chỉ lảng lạng thấp nhang khấn cho ông siêu thoát...

...Năm 1974 Sao Khuê mua được căn nhà nhỏ ở đường Tự Đức, góc Nguyễn bình Khiêm. Khi đến xem, Sao Khuê thấy nhà lạnh lẽo, có âm khí, trong nhà lại có trẻ tật nguyền, theo lẽ không nên mua nhưng do vị trí quá tốt của căn nhà nên Sao Khuê mua và mua hớ do ông xã không biết trả giá. Sao Khuê ở đó, gần nhà hai bà cô và nhà chú thím chồng, nhất là gần sở làm của ông xã, gần sở thú cho con chơi và từ đó về ngoại, bên Gia Định cũng gần xịt. Hàng xóm kể lại là ông chủ nhà cũ từng chạy xe tải và chết trong nhà này. No problem! Sao Khuê đâu có sợ ma...Sau tháng 4 năm 1975, bà được sĩ, sáng thì chế sửa đậu nành bán cùng cà phê với bà Giáo, bà ngoại lủ trẻ, ăn trưa xong thì đạp xe đi gõ đầu trẻ.

Cái cửa ra vào là cửa sắt, Sao Khuê không dám để kính sợ mau bể, để mica, ai dè tui trẻ trong xóm cũng làm bể vài lỗ nhỏ. Sau 1975 “tiên không”, nên đành để vậy khiến từ ngoài cửa nhìn vào trong nhà được và có thể thấy cả bếp qua một cửa sổ khác nhưng may là giường ngủ bị tường che khuất. Buổi trưa hôm đó, sau khi bán sữa và đi chợ về, Sao Khuê nhìn qua khe cửa bị bể thì hết hồn vì dưới bếp có một ông già, cỡ sáu mươi tuổi, mặc bộ bà ba mới, tươm tất, áo dài qua hông. Cụ đứng nghiêng nên không rõ mặt. Sao Khuê liếc nhìn khoá cửa. Còn khoá, chứng tỏ chưa có ai vào nhà. Thoáng cái, bóng cụ già cũng biến mất. Sao Khuê biết ngay tức khắc là ông chủ cũ của căn nhà, người ta thường gọi là ông tiền chủ. Tuy không bao giờ Sao Khuê thấy lại lần nữa nhưng linh tính cho biết là ông vẫn ở đó. Ông còn về ra mắt con gái Sao Khuê nhưng cũng như Sao Khuê, con gái chả biết sợ ma là gì, cháu cũng thấy y hệt như mẹ, một cụ già mặc áo trắng và ông bạn kể bên cũng thấy y chang. Ok, chúng mình sống chung, ông ở nhà coi nhà khi Sao Khuê đi bán hàng nhé. Sao Khuê đóng một cái kệ trên tường, để bát nhang và hàng ngày ăn gì cúng nấy.

Nhiều lần Sao Khuê thử vượt biên, tiền mất, tàu chưa xuống. Sao Khuê đóng tiền đi bán chính thức bằng tiền vay từ Canada và Mỹ gửi về, tổng cộng bảy ngàn. Tiền đóng xong, lệnh cấm ra khơi vì quốc tế phản đối mạnh nên mất thêm một mớ chẵn mền gửi trước trên tàu đậu ở Vĩnh Long. Bên Canada gửi về cho Sao Khuê ba lần giấy bảo lãnh. Một lần ngay khi Mỹ đang cho di tản với lời dặn:

- Chờ ở nhà, Canada sẽ giúp di tản như Mỹ.

Lần thứ hai và lần ba khoảng 4, 5 năm sau. Sao Khuê nộp hồ sơ xin đi chính thức. Nằm trong diện “trí ngữ” nên Sao Khuê phải chạy chọt, mất khá mà nhích lên tới ngoại vụ thì nằm yên. “Chạy” tiếp vì hồ sơ đưa ra Bắc

và nằm yên đó. Điền người lên vì lo, Sao Khuê chợt nhớ ra ông tiền chủ. Thôi chết rồi! ông ìm hồ sơ vì muốn mình ở lại cúng ông hàng ngày. Sắm sửa lễ hậu, Sao Khuê khẩn ông:

- Ông ơi, ông giúp gia đình chúng tôi ra đi, cho hồ sơ được xét, được chấp thuận để chúng tôi qua được Canada. Tôi không bán nhà đâu. Tôi để lại cho em ở và họ sẽ cúng ông hàng ngày như tôi vậy.

Chẳng biết ông linh thiêng hay thiên mã động, Sao Khuê lên đường tới Canada giữa mùa đông 1985, sau mười năm xây dựng thành công chủ nghĩa xã hội với mười hai ngàn tiền nợ bà con cùng năm ngàn nợ hãng máy bay ...

Ông tiền chủ ấy à? Ông không tiễn đưa và không có xuất-nhập cảnh nên không theo Sao Khuê đi Canada được. Viết thư về Sao Khuê vẫn nhắc các em cúng... Sau này gặp lại, cô em dâu cho biết:

- Em không nhìn thấy ông nhưng em có cảm giác ông vẫn ở đó cho tới một ngày, không mưa, không gió, không ai làm gì mà bát nhang thờ tự nhiên lặn xuống đất, vỡ tan tành và em cảm thấy ông đã rời đi nên không cúng nữa ...

Thế là ông ấy đã hết vấn vương căn nhà cũ mà đi đầu thai ?..

- Hết chuyện ma rồi hả? Đâu có gì mà hù ?
- Hết thì chưa hết đâu nhé.

Bây giờ mời quý bà theo Sao Khuê sang Thailand. Thailand có những hòn đảo, đảo gọi là ko hay koh, nổi tiếng là Koh Samui. Đây là nơi nghỉ mát lý thú. Chúng tôi đến Ko Samui sau khi du lịch Myanmar. Khách sạn trên ngọn đồi thấp, kiến trúc đẹp, sang, hữu tình với các hồ nước, màn che trướng rủ. Phòng hai vợ chồng Sao Khuê rộng nhưng hai giường cách nhau bằng table de nuit trên có đèn đêm. Tắt đèn đi ngủ. Sao Khuê đang ngủ thì đèn sáng, Sao Khuê bèn càu nhàu:

- Làm ơn tắt đèn cho người ta ngủ.

Thấy im lặng, Sao Khuê trọc dậy thì thấy ông xã đang ngáy phò phò. Sao Khuê thò tay tắt đèn. Mười lăm phút sau đèn lại bật sáng. Lại tắt, lại sáng.. lại tắt, lại sáng ... Bộ ma há? Tuy nói thế nhưng Sao Khuê nghĩ là chạm điện. Không cách nào tắt được Sao Khuê lấy bao rác đen trùm đèn lại và ngủ đến sáng. Đèn vẫn sáng...khi đó mới tắt luôn được.

Cu Út nhà Sao Khuê thích vào những hotel sang trọng bằng các tích lũy points nên sáng sau dờn qua hotel khác. Resort này còn đẹp hơn nữa, rộng và có nhiều tầng, không phải lầu mà mỗi tầng dựa vào đồi, lối vào trồng trúc rất nên thơ và rải rác lại có tủ kem, muốn ăn cứ việc lấy thoải mái và kem rất ngon, tiếc là mình muốn uống nước dừa thì phải ra chợ hay chờ bữa cơm mới có. Vì resort rộng nên đi đâu ngay trong resort cũng phải điện thoại kêu shuttle nếu không muốn mỏi chân. Chính ở nơi đây Sao Khuê tập ăn sầu riêng để rồi mê luôn. Trái cây gì ở đây cũng ngon và nước dừa, chưa đâu ngon bằng koh Samui. Măng cụt đổ thành núi. Mận, xoài đầy chợ hay trên những xe ba bánh bán dạo. Sao Khuê thấy có vĩ sầu riêng chín cây vàng ươm nên mua cho ông xã. Khi mua sầu riêng quý vị nhớ gửi reception, không được tự ý mang về phòng. Trước khi ăn, điện thoại cho họ, họ sẽ mang đầy đủ dao muỗng ra một góc lồng lộng gió biển cho mình ăn. Ông xã không thể nào ăn hết nên Sao Khuê nhắm mắt bịt mũi cho vào miệng. Í..ẹ , sao nó ngon ngọt thế nhỉ, vậy là nàng ta tí tí làm hết ba múi bự.

Hotel quá đẹp nhưng bãi tắm quá dở, đầy sạn nên lại dọn về chỗ cũ:

- Tôi không lấy phòng hôm trước đâu nhé. Phòng này có ma đấy.

Họ cười và cho phòng khác. Sao Khuê ở lại đây, được con chõ moto chạy nước ngầm nửa vòng đảo từ ngoài biển. Tuyệt vời hơn nếu những trái măng cụt trên cây chín ăn được. Sau này Sao Khuê nghe họ kể là ở một khách sạn nào đó, sau khi tắm biển về, người thuê thấy có một cháu trai nhẩy dõn trên giường và cười khảnh khảnh, nghe nói cháu bị chết đuối ở đây và thường hiện về phòng cũ đùa dõn. Đèn tắt lại sáng, ma hay không, Sao Khuê không rõ, xin các vị biết điện giải thích dùm là đèn cứ tự động bật sáng nhiều lần sau khi đã tắt, có hay không?

- Hết ma chưa?
- Dạ chưa.

Mới đây, mùa dịch Covid năm 2020, trong một tuần Sao Khuê mất hai người bạn, ra đi vì Covid.

Đầu mùa dịch, chị bạn cùng khoá, cùng tên M là được sĩ Huỳnh M ra đi. Xuân M gọi báo tin mà Sao Khuê (tên thật là Quỳnh M) cứ tưởng nghe nhầm, Sao Khuê lấp bắp hỏi đi hỏi lại hoài:

- Sao Khuê ơi, Huỳnh M mất rồi, mất hai bữa trước mà ai báo tin còn lộn, viết thành tên bồ nữa.
- Ủa? tại sao vậy? ai mất? mà tại sao mất? Huỳnh M à?

- Có thiệt không bà? Bà ấy vừa nói chuyện với mình hai tuần trước xong, vui vẻ khoẻ mạnh mà. Bà ấy đâu có triệu chứng gì bệnh đâu? Lạ quá? A, hay là bị tim?

Sao Khuê hỏi một hồi làm chị bạn:

- Mình cũng không rõ, thôi bỏ mở e-mail ra mà xem.

Quả thật là Huỳnh M đã qua đời!

Thế nào ba người bạn thân bên Mỹ của Huỳnh M cũng sẽ hỏi tin. Sao Khuê gọi cho chị dâu của Huỳnh M để xin số điện thoại người con gái ở cùng, Sao Khuê lại biết thêm là con rể ở cùng nhà (duplex), làm nhà thương bị lây Covid, hiện đang nằm nhà thương, cả nhà đang tùm lum nên chị R đưa Sao Khuê một số điện thoại của một người em. Eo ôi, thật là kinh khủng, cả nhà bị nhiễm Covid, rể thì mê man, cháu ngoại trai được cho về cách ly và tự điều trị ở nhà, cháu ngoại gái đang nằm nhà thương nhi đồng mà con gái hàng ngày ra vào. Sao Khuê được biết là Huỳnh M, sau vài bữa bị tiêu chảy, đã bị té xuống rồi ra đi luôn khi múc cháo ăn, lúc này bên HM có một cháu ngoại khác trông nom. Sở dĩ Sao Khuê phải kể dông dài vì

Sau khi báo cáo tình hình cho bạn thân của Huỳnh M bên Mỹ, gửi đi một bản phân ưu qua e-mail thì tối đó Huỳnh M...về thăm. Trước khi đi ngủ, Sao Khuê đã tắt máy computer lớn (I – mac) nhưng không “turn off” như mọi lần mà chỉ để máy “sleep”. Nửa đêm, đang say giấc, một tiếng kêu và đèn computer sáng lên. Lạ thật và bực mình do sợ sẽ không ngủ lại được, Sao Khuê mò cái nút sau computer để tắt điện cho tiện. Tha hồ nhấn nút, máy vẫn sáng! Sao Khuê bèn rút đũa dây cắm ổ điện để mau mau ngủ lại.

Sáng sau, đột nhiên Sao Khuê nghĩ rằng Huỳnh M muốn nhờ mình việc gì. Gia đình con gái đang bệnh. Sao Khuê gọi để biết thêm chi tiết. Cũng lại một trùng hợp lạ lùng là vài ngày trước một chị bạn được sĩ cho biết có một gia đình bị nhiễm Covid cả nhà và họ chỉ dùng aspirin liều cao mà qua khỏi. Có lý lắm! vì khi dính Covid, máu bị đông gây biến chứng tùm lum. Sao Khuê gọi cho con gái thứ hai của Huỳnh M và nhắn cho cả nhà uống aspirin và cả ba mẹ con qua khỏi...

Cách đây chừng hai ba năm, nhị độ mai chúng tôi có tiếp một người bạn rất thân của Huỳnh M từ Mỹ qua. Nhân dịp gặp nhau này chúng tôi lại nói về một người bạn cũng tên M đã ra đi ngay từ khi mới học năm thứ hai được khoa. Phương M, Mỹ L, Tố L, Huỳnh M là bốn người bạn rất thân từ thời trung học. Khi lên đại học họ cùng chọn được khoa và lúc nào cũng học bài chung với nhau. Ngày hôm đó thư viện bị trưng dụng làm phòng thi mà Phương M không biết nên phải trở về. Khi vừa quẹo cua Cường Để-Thống Nhất thì Phương M bị một chiếc xe gắn máy mobylette tông vào té xuống đất mê man, được chở đến nhà thương Đô Thành và ra đi đêm đó do cục máu đông trong não. Mỹ L kể:

- Phương M hứa với mình là sẽ mang quần áo đến, học bài chung và ngủ lại. Phương M vẫn ngủ lại nhà và hay giả ma núp sau màn cửa sổ để nhát mình...
- Sau đám táng thì chị em về. Đêm tối em thấy lục đục, mở mắt ra thì thấy chị Phương M đang lục tú quần áo. Em hỏi “*chị làm gì thế*” “*tao kiếm mấy bộ đồ mang theo đến nhà Mỹ L ngủ.*” “*À, thế còn cái xe velo solex của chị thì sao?*”

Em của Phương M tiếp tục kể, em trả lời: “*Má buồn quá không muốn giữ lại nên bán đi rồi*” thì chị trả lời “*uổng quá vậy sao không giữ lại cho mấy em xài. Thôi chị đi đây*”...

Mỹ L kể tiếp:

- Sau khi mình có con thì Phương M có đến thăm mình một lần. Thành nhỏ lúc đó được 2, 3 tuổi cứ chỉ vào cái màn cửa sổ chỗ Phương M hay núp và nói “*má ơi, má đuổi cái cô đó đi, cô đó cứ nhìn con cười hoài à, má đuổi cô đi, con sợ quá.*” Mình nhìn ra màn cửa và nói “*Bỏ ơi, bỏ đi đi, bỏ đừng có nhát con tui nữa*”, thì từ đó về sau không bao giờ Phương M về nữa

Tuần sau Sao Khuê lại mất một anh bạn lâu năm khác ... Anh bị Parkinson từ lâu, vào nhà già tư nhân cũng cả chục năm. Tuy bệnh hành nhưng anh tự lo sổ sách giấy tờ trợ cấp, trợ giúp, nhà cửa, hợp bạn...Tới một ngày anh bị té. Anh thường xuyên bị té ngã nhưng lần này là do anh đã quá vội vàng đỡ một người già khác bị té từ trên xe lăn mà té theo. Anh Đào là người thích lo cho người khác. Anh ở trong nhà thương khá lâu và sau cùng bác sĩ không cho anh về lại nhà già cũ nên đành phải xin vào nhà già công để có chỗ săn sóc đầy đủ, nơi đây anh đã bị Covid chiếu cố và do cơ thể của anh đã quá suy yếu sau nhiều năm kháng cự với bệnh, anh ra đi sau vài ngày mê man có con trai duy nhất luôn túc trực trong phòng trong bộ quần áo bảo hộ như phi hành gia. Bạn bè xa gần ai cũng rất quý mến anh. Sao Khuê có làm một bài phúng điếu theo thể điệu văn gửi đăng báo và gửi đến các bạn. Các bạn đã rất thích bài điếu này. Một buổi tối Sao Khuê đang lướt trên máy thì đột nhiên thấy hình anh Đào hiện ra trên màn hình của iPad. Sao Khuê hoàn toàn không để ý, cứ nghĩ là mình đẩy nút nhầm nhưng hôm sau Sao Khuê ngờ ngợ:

- Lạ thật, ông này bị Parkinson, tay chân run rẩy làm sao vào facebook được?

Sao Khuê vào facebook, tìm tên anh, dược sĩ Đào. Anh có tham gia nhưng rất ít bạn và đặc biệt không có tấm hình nào! Thế thì ở đâu ra trên màn I pad, anh Đào với nụ cười tươi rói?

- Thôi tôi hiểu rồi, anh về cảm ơn tôi đã làm bài văn điếu. Chúc anh sớm về xứ Phật, không còn bị bệnh hành hạ nữa nhé....

Mấy tháng rồi các bạn không còn về thăm Sao Khuê nữa, chắc người hiền về cõi Phật cả rồi

Thành thật, Sao Khuê... thích thấy ma xem ra làm sao, nhưng quý ma ơi có đến thì đến ban ngày, chớ đến ban đêm. Quý vị le lười đồ lòm, Sao Khuê dám tưởng là kẻ xấu giả ma mà búa cho một cái đấy nhé. Đêm tối, quý ma đừng thò đầu ở cửa sổ mà hù Sao Khuê đấy nhé, Sao Khuê không sợ nhưng sẽ ớn lạnh, xỉu luôn à nghe, hơn nữa nhà Sao Khuê đầy tỏi, người ta nói quý ma sợ tỏi phải không?

Sao Khuê